

Hjem følte han sig rigtignok stadig som en Fremmed der paa Egnen. Til Gengæld havde hans egen lille Jordstump med Hus og Have vokset sig saa fast til hans Hjerte, at der sjelden behøvedes nogen langvarig Overtalelse for at faa ham til at opgive Tanken om et Opbrud. Saa havde han nu ogsaa — i hvert Fald indtil den allersidste Tid — haft tilstrækkeligt at gøre der paa Egnen med Landmaalervirksomhed og mindre Vej- og Broarbejder, som havde givet ham et godt Underhold. Han var endog omsider bleven en gældfri Mand.

Med hans Opfindelse var det derimod ingen Vegne kommen. Han havde bestandig sjældnere følt nogen Lyst til at beskæftige sig med den, og med Lysten syntes ogsaa Evnen at være svunden. I hvert Fald var hans før saa frugtbare Hjerne bleven gold, og han havde nu afgørende lagt den hele Sag paa Hylden. Oppe paa Højen bagved Huset, hvor han i sin Tid havde tænkt sig sin Forsøgsmølle rejst, stod nu en Udsigtsbænk, og her sad han og Inger ofte sammen og saae paa Solnedgangen og smaa-snakkede om Dagens Hændelser, mens Børnene legede i Græsset omkring dem.

Det var som oftest Inger, der førte Ordet. Han, den meget talende, var med Aarene bleven ordknap. Dog kunde han i enkelte Øjeblikke og navnlig i sit Forhold til Børnene blive næsten overgiven. I det hele skiftede hans Sindsstemninger saa hyppig og med en saadan Uberegnelighed, at det til Tider foruroligede Inger. Allerbedst som de sad og talte sammen i Fortrolighed, kunde han blive tavs og fraværende, som om hans Tanker var bleven indfangede af et eller andet, han ikke gerne talte om. I Timer, ja i Dage kunde denne Indesluttethed vare, og da maatte man helst lade ham gaa og